

Man vill wäcka Nylands finsta allmogebefolkning. Man gör det knappast genom att söla slapa herremän af des bärn och tvinga dem in på banor, för hwilka de flesta satna nödig andliga och pekuniära resursfer. Eller inbilar man sig wärkligen, att flertalet af de elever, som genomgått den projektetade skolas fem klasser, woro allmoget i wanlig mening och wille förblifwa? Will man wärka för rikare andligt lif, för större intressen bland den finsta befolkningen, är wägen icke mer eller mindre lärda skolor, utan folkskolor och framför allt folkskogs skolor ute i bygderna. Man wet, att i dessa affägen ännu återstår ofantligt mycket ogjort, och ett arbete af sådan art ligger utan twifwel allmoget i Orimattila, Mäntfäld och andra sochnar betydligt närmare, än brädet för en finsta

ran, att judarne genom sina penningresurser och sitt affärsgeni komma att slå under sig all handel och industri, såsom exempel från andra europeiska länder utvisa. I Helsingfors hafva de redan förfärdigt förskaffa sig rätt att handla i öppna butiker, belägna vid stadens förnämsta gator.

Under diskussionen i frågan framhöll hr Olander såsom de mest utmärkande egenheter hos judarne deras öfverlägsna affärsskicklighet, deras brist på affärsmoral, deras samvetslöshet gent emot andra människor. Med dem more det för en hederlig människa omöjligt att konkurrera. Judarne more en plåga för människosläktet och det more en plikt för hvarje fosterlandsvän att följa göra sig dem tvitt.

Öfriga uttalanden vid mötet gingo i samma riktning.

Mötet uppdrog åt sträddarföreningens centralbestyrelse i Helsingfors att i mötets namn under teckna en protest mot beviljande af vidsträcktare rättigheter åt judarne i detta land.

A. U.

Ett hemligt teckenspråk.

Det måtte ej vara väl stäldt för landets beklädnadsartister, i afseende på utgåendet af likvid för de arbeten de utföra, om man får döma däraf, att det nyss avslutade andra allmänna sträddarmötet härstädes beslöt sig för ett återupplifvande af den redan tidigare försökta, men i glömska fallna swarta boken.

Mötet enade sig nämligen om att denna förtredning öfver dåliga betalar bland sträddarefunderna, åter skulle utföras af en „upplifningsbyrå“ samt att månadliga rapporter skulle från hela landet insändas till byrån.

Och på det att upplifningsbyrån icke på något sätt må blifva komprometterande, skulle rapporterna affattas med dels teckenspråk enligt följande anvisning:

- ! Betalar långsamt, ökar sin skuld.
 - !! Ingen likvid eller afbetalning på ett år.
 - !!! Fattigdomsbewis, fattnar tillgångar.
 - !!!! Gjort konkurs med något tillgångar.
 - ! ? Förfärdigad i obekanta öden, om anträffas bedes om adress.
 - + Gjort konkurs utan tillgångar.
 - ++ Ordentlig, fattnar anställning.
 - +++ Refar för sin skuld.
 - ++++ Har genom lögnaktiga uppgifter tillnärmat sig kredit.
 - = Stor kritik, hvars beställningar bringa förlust.
- Ex. 1. Agent A. Wangelin, Helsingfors +.
2. Juristland. R. Rex. Medborg + + +
3. Mag. E. Lur, Åbo !!

Naturligtvis weta herrar beklädnadsartister själfwa bäst, hwad deras eget mål kräfer, och hwad de med anledning deraf böra iakttaga. Men nefas kan ej, att det förefaller smått komiskt, då man i tidningarne dagen efter be-

te skrifa af smärta, men så föll han omkull och blef liggande. War det en minut eller en timme han låg där? Han visste det icke. Wården blef allt mer och mer häftig.

Han fände en frälselse att brista ut i hädelse, men det bättre inom honom segrade, han knäppte ihop händerna och bad, under det tårar af förtviflan ströade ur den store mannens ögon:

„O, Herre Gud, jag är en arm, fattig syndare och öwärdig, att du hjälper mig. Men hjälp mig ändå denna gång för din barmhärtighets skull, så jag kan få hjälp åt Anna, för Jesu skull, Amen!“

Med ens kom det ett förunderligt lugn öfver honom, som om en fullt trowärdig röst hade sagt till honom: „Frukta dig icke, du kentrogne, allenast tro! Han satte sig upp på en watten-dränkt tufwa, tog upp fällnifwen och skar sönder näsvefken. Det war, som han trodde: foten war genomborrad och förfärligt sargad af småtwistarna, som futtit som hullingar rundt omkring grenen. Han tog af wästen, tog af sig skjortan, skar henne i remsor, blötte den i watten och lindade dem kring foten. Ah, hwilken lisa!

Ru upp igen! Framåt, framåt! — Nej, det gick icke. Foten war så otidligt öm, att han fruktade för att swimma, om han försökte stödjä på den.

Då började han att krypa på knä tillbaka till den strand af myren, hvarifrån han kommit. Där skar han af två unga granar, twistade dem och afpassade deras längd för att begagna dem som kryddor. Grofändarna jämmande han till så godt han kunde med knifwen, så att de icke skulle sarga honom för smärt i de nu öfkyddade armhålor. Och så i väg!

På myren kunde han icke begagna

slutet om det hemliga teckenspråket, som af oss blifwa icke komprometterande, läser hela klanen till detta, jämte illustrerande exempel. Huru det under sådana förhållanden blir bestäldt med hemlighetsfullheten är ej smärt att förstå. — A. T.

Utrikespolitisk öfverblick.

Åldrig förr hafwa inom så kort tid så många personalförändringar ägt rum i de europeiska staternas regeringar som under loppet af de senaste 8 a 9 månaderna.

Franska republiken har bytt om både president och ministrar. Den stolte, nervösa, impopulära Casimir-Perier har frivilligt aflagt sig presidentwärdigheten och till efterträdelse fått den wänlige, praktiske, populäre Félix Faure. Kabinetet Dupuy har till följd af ett parlamentariskt nederlag afgått och i dess ställe står, sedan den 27 januari, kabinettet Ribot i spetsen för Frankrikes regering.

Äfwen Frankrikes bundsförvandt Ryssland har bytt om statschef. Den stränge enwäldshärfskarens och uppriktige fredswännen Alexander III afled den 1 november förlidet år och i hans ställe har hans äldste son Nikolaus II bestigit tsarernas tron. Förhoppningarna, att sonen skulle komma att följa mera frisinnade regeringsgrundsatser än fadern, hafwa under de 8 månader, som förflutit sedan dess, ännu icke gått i fullbordan men å andra sidan hafwa ej heller påståendena, att Nikolaus II skulle wara mindre fredswänlig än Alexander III, wunnit någon bekräftelse. Äfwenledes har den nye tsaren upprätthållit sin fars traditioner i afseende på wänskapen med Frankrike, och ej heller har den gamle fredswänlige utrikesministern Giers' död och furst Robanoffs utnämning till hans efterträdare hittills wälsatt någon märkbar förändring af Rysslands utrikespolitik.

I England har däremot ett fullkomligt systemskifte ägt rum genom det liberala kabinettet Roseberys nederlag och afgång. Om än det nya, af 19 ministrar bestående kabinettet Salisbury, i hwilket det liberalunionistiska partiets ledare tagit plats wid sidan af de konserverwäns koryfeer, ännu icke framtagit sitt program så torde det likväl wara otwifwelsaktigt, att detta koalitionskabinett kommer att uppträda wida mindre reformwänligt i afseende på inrikespolitiken och wida mer hänsynsfullt i afseende på kolonialpolitiken än kabinettet Rosebery gjort.

I Tyskland är den unge kejsar Wilhelm fortfarande sin egen premiärmini-

ster, men i stället för Bismarcks och den egenmyktiga agrarpolitikens oförskräckte motståndare general Caprivi är sedan den 29 oktober förlidet år den 76-årige, swage furst Hohenlohe-Schillingensfurst tykt riksfansler, medan samtidigt fullblodsjunkern von Koller blifwit preussiskt inrikesminister, den reaktionäre Schönstedt justitieminister och den icke mindre reaktionäre frih. von Hammerstein-Boytgen återbruksminister.

Ännu större hafwa förändringarna i Österrike-Ungerns regeringspersonal warit. Grefwe von Kalnoth, som alt sedan november 1881 warit den habsburgiska monarkiens utrikesminister, har måst afgå, emedan han råkat i konflikt med den ungerska regeringen. Hans efterträdare, wolsaden grefwe Goluchowski, har wunnit ett gynnamt mottagande af de österrikiskt-ungerska delegationerna.

Snart efter Kalnothys fall har äfwen den österrikiska koalitionsministären Windischgrätz måst afgå och efterträddes af en ämbetsmannaministär med grefwe Kielmansegg i spetsen.

Några månader förut, den 15 jan., förträdades Ungerns liberala konseljpresident Weterle och efterträddes af den lifaledes liberala, men för bnfwet och aristokratien mindre förhåtlige baron Banffy. Samtidigt fick Ungern ny finans-, inrikes-, underwisinges-, justitie- och handelsminister.

Äfwen Spanien och Turkiet, Grekland och Serbien hafwa bytt om regeringspersonal. Det liberala kabinettet Sagasta har stupat och måst öfwerlämna makten åt ett konserverwänt kabinet med den gamle Canovas del Castillo som konseljpresident och hertigen af Tetuan som utrikesminister. I Konstantinopel har stormisaren Djewad pascha fallit i onåd och fått Said pascha till efterträdare, medan Turkhans pascha blifwit utrikesminister. I Athen har den gamle Theodoros Delhannis åter blifwit konseljpresident med Skouzes som utrikesminister. I Belgrad har konung Alexander den 4 juli bewilljat kabinettet Christitschs afledsamtöfkan, hwarefter progressiften Romakowitsch i går bildat en ny ministär.

Lägger man härtil, att Sverige erhållit en ny finans- och en ny utrikesminister och att i Belgien utrikesministern grefwe de Merode fått Burlet till efterträdare, så måste man medgifwa, att Europa under de senaste nio månaderna framträddt ett större antal nya ministrar än någonsin förr under en så kort tidrymd.

Brasilien har i marskalk Floriano Peizoto, som den 29 juni afled på sin egendom Duiwa i provinzen Minas-Geraes, förlorat den mest energiske och mest gagnande af sina statsmän.

Floriano Peizoto hade warit sin egen lyckas smed. Född 1842 i provinzen Alagoas, började han sin bana som simpel soldat. Det blodiga kriget mot

Paraguays diktator Francisco Solano Lopez, hwilket utbröt 1865, gaf Peizoto tillfälle att utmärka sig. Han blef underlöjtnant och avancerade sedan under krigets lopp så hastigt, att han wid dess slut, 1870 redan war öfwerste för ett infanteriregemente.

Wid kejsardömet's förtande 1889 och republikens grundläggande spelade Peizoto, som redan innan dess avancerat till general en stor roll. Han war en af de generaler som, med marskalk Fonseca i spetsen, twungo Brasiliens fiske kejsare dom Pedro II att abditera (den 15 november 1889). Republiken proklamerades, kejsardömet Brasiliens förwändades till förbundsrepubliken „Estados Unidos do Brazil“. Marskalk Fonseca waldes till den nya republikens förste president och marskalk Peizoto till dess förste vicepresident, båda för tiden till den 15 november 1894.

Men Fonseca lyckades ej som president motswara de höga förwäntningar hans landsmän satt på honom. Han lådade i wäldsamma konfliter med kongressen, som han slutligen, som han slutligen upplöste, hwarefter han proklamerade belägringsstillståndet och gjorde sig till diktator. Det såg ut som, om Brasilien skulle komma att blifwa en militärdiktatur, till namnet republik men i wärkligheten mer depotistiskt styrdt än någonsin på den afelsinnade dom Pedro II:s tid.

Fonsecas enwäldsförwändan framfallade emellertid fruktansvärda uppror i Rio Grande do Sul och andra provinjer. Äfwen flottan under amiral Wello gjorde uppror, fordrade Fonsecas afsättning och bombarderade Rio de Janeiro.

Wifsnödet war så allmänt och starkt att marskalk Fonseca ansåg rådlöst att gifwa wika för stormen. Han abdikerade den 23 november 1891 och i hans ställe öfwertog i enlighet med den republikanska författningen, vicepresidenten Peizoto regeringen.

Då Peizoto sålunda trädde i spetsen för sitt fosterlands styrelse, war icke blott republikens, utan själfwa statens tillvaro på det allwarstamma hotad. Allmän anarki tyktes stå för dörren.

I ett par års tid war Brasilien skådeplatsen för alla inbördeskrigets favor. Armen stod på Peizotos, flottan på hans motståndares sida. Kränkande folkrättens och mänsklighetens bud, låto amiralerna Wello och Salbanga da Gama, som wille återupprätta kejsardömet, sina pansarbjärda bombardera Rio de Janeiro. Äfwen armens trohet wacklade. F. d. följministern Wandenkoff och generalerna Almeida Barretto och Quiroz stälde sig i spetsen för en sammansvärjning för att mördra Peizoto och åter göra marskalk Fonseca till diktator. I provinserna Mato Grosso, Rio Grande do Sul, Santa Catarina, Saolo, Bahia och Pernambuco, som försökte göra sig till själfständiga republiker, rasade ett lång-

warigt, blodigt, af gräsliga grymheter fläckadt guerillakrig.

Det war Peizoto, som genom sin militäriska duglighet, sin ofufliga energi och sin järnhårda stränghet räddade Brasilien från att sönderstyckas eller åter förwändas till ett kejsardöme. Sedan han efter ett par år af oerhörda ansträngningar och blodiga strider krossat alla uppror och sammansvärjningar, trodde man allmänt, att han skulle göra sig till diktator på lifstid. Men den 15 november förlidet år, då den tid, för hwilken han war wald till republikens vicepresident, utlöpte, öfwerlämnade han fullkomligt lojalst högsta makten till Prudente de Moraes Barros, som blifwit wald till Brasiliens förenta staters president för perioden 15 november 1894—15 november 1898.

Med en stränghet, som tywäre någon gång urartade till grymhet, förernade marskalk Peizoto en hög grad af tapperhet och energi samt en fullhögt egenmykt och lojalitet. Han har för Brasiliens förenta staters gjort hwad 30 år tidigare presidenten Lincoln och general Grant gjorde för Nordamerikas förenta staters.

Stambuloff mördad.

Det har på senaste tiden förfiggatt märkliga händelser i Bulgarien. Medan hemliga bulgariska agitationskomiteer warit i full wärksamhet för att bringa till stånd ett uppror i Makedonien och på samma gång en bulgarisk deputation i Petersburg fölt märka för en försoning med Ryssland, kommer underrättelsen om ett hämskt attentat, för hwilket Bulgariens exdiktator, Stambuloff warit utfatt.

Telegrammen här neban lasta skulden för attentatet på själfwa regeringen, mot hwilken befolkningens affhy wänder sig. Flere omständigheter tyckas också gifwa wid handen, att den bulgariska regeringen spelat en minst sugdt märkwärdig roll wid detta ohyggliga död mot en af Bulgariens största patrioter.

Från Sofia telegraferades d. 16 juni. Fyra med dolkar och revolverar bewapnade personer öfwerföll i går twåll på gatan Stambuloff då denne återwände från klubben. Stambuloff erhöi flere sår i hufwudet. Blodförlusten stark. Hans tillstånd är ögonstentligen mycket farligt.

(Senare). — Stambuloff befann sig före kl. 8 på twållen på väg hem från unionklubben åtföljd af Petkoff och en tjänare. Hårdt afskofades emot honom ett skott. Stambuloff och Petkoff hoppade ur wagnen, hwar på tre unga män anfölls hwardera. En af

wande oro för Anna och i de kroppsliga plågorna.

Gubben Jan Ersön och hans bräng Ralle stodo kring en flammande eld och smedde ändarna på en mängd störrar, som de skulle använda till en gärdsgård kring beteshagen. Då fick Jan Ersön se en man komma ut ur skogen på stigen från myren. Det måtte wara „Olle i skogen“, ingen annan kommer från det hållet. Mannen winkade och ropade något också, men på det afstån det kunde man icke höra hwad han sade. „Då måtte wara nånting på tof, han går så underligt. Spring dit du Ralle, som är kring i bena“ och hör efter hur då ä. Jag kommer efter“, sade den hederlige Jan Ersön.

Då Ralle kommit inom hörhåll, ropade Olle:

„Ä Wabba Lena hos er?“

„Ja-a.“

„Spring hem twärt och be henne komma till Anna.“

„Huru är det med dig, du ser så...“

„Spring, säj ja dig! Du får höra sedan hur det är med mig.“

Och Ralle sprang.

Men underligare är att äfwen den hederlige Jan Ersön, efter att några minuter senare hafwa talat med Olle, sprang om han kanske icke hade sprungit på tjugu år. Och när han kom fram till byn, gick han ur gård i gård, icke för att lift en höna, som lagt ett ägg, kadla om sin märkwärdiga nyhet, utan han kommanderade som en general, och alla lydde honom flinkt och be-redwilligt.

„Två man följer genast Wabba Lena

*) Snabb i fötterna.

till Olles Anna. Ta en häst med er och låt henne rida ner till myra. Nafst bara! Doktorn kommer ju hit igen i twåll, så hon kan gärna stanna där några dar. Fyra man ska gå ner till Wyrstflogshagen till Olle på skogen — han ligger där och är sjuk. Hjst en grind af hafarna och här hem honom så fort ni kan. Ei, det war bra du kom, Jan Magnus — följ med dem du också, så ni kan byta om och bära. Ta ett par hästtänder med er, så han har nånting att ligga på. Du Maria! — till en af dottrarna — „Ska plocka ihop nå kläder och lite mat — ta winputälen också — och lägg det i en font — och ge dig genast i väg till Anna och stanna twar där, tills det blir till lif eller till död. Följ med henne du, Ralle, och här konten. Se så twida er.“

Utan att yttra ett ord skyndade alla att fullgöra hans befallningar.

Just som Wabba Lena till häst och åtföljd af två man, som skulle bära medikamenterna och hjälpa henne fram på de twäware ställena af vägen, lämnade Jan Ersöns gård kom en man bit, som tilldrog sig allas blickar. Han war klädd bara i ett par byxor, mösa och en näsvefko, ansigtet war alldeles litblekt, och han stapplade fram stödd på ett par grantrappor. Olle hade ej haft ro att wänta, tills den löfwade hjälpen kom.

„Skall jag hjälpa dig litet med foten din, innan jag ger mig i väg?“ frågade den låfekunniga mor Wabba Lena.

„Nej — nej!“ skref Olle nästan wilst. „Anna! — Sparför står ni här och tittar på mig? Wet ni inte, att Anna —“

Meningen blef ofullbordad — han föll affwimrad till marken.

„Här hem honom, som han är“, sa-

de Jan Ersön. „Han har ändå inte nån ro i sig, förrn han kommer hem.“ „Ska wi inte ge honom en sup, så twidnar han till“, sade Jan Ersön. „Nej, han mår bättre, som han har det. Se så — tag trädgårdsgreiden — upp med honom på den nu. Spring in efter bränwinskflaskan, du mor, på wägen kan det wara bra. Wänta litet — jag ska binda om foten bättre på honom.“

Det är nu blott att tillägga, att både Anna och Olle genom Wabba Lenas goda hjälp snart woro krya och friska igen. Och nu är icke wägen till deras hem i skogen så swår som förr. För hwar gång Olle gått den, har han lagt ut en slana eller två på myren, så att man nu kan komma öfwer den torrfödd och trygg.

Och äfwen öfwer bärget är stigen renad. Då Olle och Anna midfommarastonen samma år tutto utaför sin stuga, fröjande sig åt det nywaknande, härliga lifwet i naturen i deras targa men sföna bygd, wäntes plötsligt deras uppmärksamhet af ett förfärligt bratande uppe i bärget. Som Olles fot ännu icke war fullt återställd, gick Anna dit för att se hwad det war. Hon grät, då hon kom tillbaka till honom, men det war glädje och tacksamhet, som prästaf fram tårarna ur hennes ögon.

„Kan du tänka dig, Olle, att all ungdomen från Hienäs och Woslo och Bärga har samlat sig oppe i bärget för att wälta undan de wärsta stenarna, i stället för att dansa kring majstången i natt! Det kan hända, att Olle behöfwer springa efter Wabba Lena en gång till“, sa Jan Ersön Ralle.

„Gud löne dem för deras godhet emot oss“, sade Olle, och äfwen hans ögon fylles af tårar.

angriparne: riktade med en hotagan ett hugg mot Stambuloffs hufvud och tillfugade gräsligt detta, medan en annan särade Pettoff i hufvudet. Ingen kom de angripne till hjälp. Det påstas i o. m. att polismän sprungit undan.

På gärningsfallet hittades en turkisk handögar (ett orientaliskt, knifliknande vapen med tung klinga), en färdig knif och två revolverar.

Stambuloffs tjänare, som stöt på attentatsmännen, har häftats.

Alla utländska maktens representanter infunno sig till Stambuloffs hus, men däremot ingen medlem af ministären. Talrika häftningar ha företagits.

Stambuloffs ena arm var illa sårderfuten och har amputerats. Desfutom uppvisar hans hufvud svåra sår. Hans tillstånd är hopplöst.

Stambuloffs båda händer äro amputerade till handleden. Hans ena öga har runnit ut. Tillståndet anses ytterst betänkligt.

Den 18 juli. Stambuloff afled tidigt i dag på morgonen.

Hans dödsöms rätte från i går kl. 9 på aftonen till i dag kl. 4 på morgonen. Stambuloff hade icke talat före sin död.

Efter det sätt, hvarpå Stambuloff på sista tiden behandlats, kan man emellertid ej annat än beundra den fallblodighet och det lugn, hvarmed han fördragit sin frivilliga fångenskap och ömsärksamhet. Om han verkligen haft den usla karaktär, som hans fiender utmåla, hade intet varit honom lättare än att genom indiskreta afföjanden och publikationer skada den numrande regeringen och göra Ferdinand löjlig i hela Europas ögon. Men det har han underlåtit. Närande de anlagelser man riktade mot honom yttrade han sig en gång:

„Jag är ganska tillgittig för dessa anlagelser och fruktar dem ej det ringaste. Jag erkänner blott ett forum, som äger döma öfver mig, nämligen eftervärlden. Den skall nämna mina handlingar; den skall pröfva mitt namn, huruvida det är värdigt att stå riktadt i mitt fadernehländes historiska minnestafsa.

Jag är mitt folks räddare och befriare. Hvad jag gjort, det har jag gjort för Bulgariens välfärd. För Bulgariens väl har jag höjt min hand och nedslagit fadernehländets fiender, obeflyttad om de hämdens dollar, som från alla håll hotat mig. Jag har ej fruktat vare sig doll eller gift, ty jag har lefvat och lidit för Bulgariens väl. Hela min regeringstid var en oafbruten led af attentatförsök från Bulgariens fienders sida, som i mig ville drabba mitt lands frihet. Mitt bröst har varit det fält där de med gift och doll velat leverera den oförräande drabbningen.

Huru många kamrater ha ej fallit wid min sida, huru många, som hade den önskan att väga sig med mig i faran, ha ej wid min sida fallit i mitt ställe!

Mig har ett underbart öde i drötar flyddat och bematat.

Nej, jag fruktar ej! Jag har ej fruktat för doll och gift — och jag fruktar ej heller för förtal. Jag lefver och lider allt framgent för mitt dyra fosterland sålänge ja är förhynens vilja . . .

Med orientalens öppenhet har Stambuloff i ofsmantande ord själf stildrat sin lifsgärning, sin af faror upphäda politiska bana och sin betydelse för det bulgariska fosterlandet. Därför har han blifvit stild wid statens dörr i ett större kulturland, skulle utan tvifvel hans följande talanger stått honom wid sidan af vårt århundrades öfversta statsmän. Nu hade ödet förlagt hans lif och värfamhet till en liten stat på Balkanhalvön. Men att han afwen där kommit att spela en stor roll är så mycket mera anmärkningsvärdt. Säkert är, att han i hvarje fall tillämpat sig en öfverfull plats i sitt fadernehländes historia.

Kristi fyfifva porträtt.

I Semaine religieuse, som utkommer i Montreal, har offentliggjorts ett mycket egendomligt dokument, som är egrobt att göra slut på de diskussioner som inom kyrkliga kretsar tidt och ofta blifvit födda, att sedan kyrkans första sjele, vörande Kristi fyfifva porträtt.

Den allmänna legenden gör af Kristus „det vackraste af människors barn“, som det anstod Guds son.

Det ofwan nämnda dokumentet synes gifva denna legend stöd. Det lyder:

Publius Ventulus till romerska senaten!

I dessa tider har framträdtt och lefver än i dag midt ibland oss en man af jalligut dygd som hans lärjungar kalla Guds son.

Han botar sjuka och uppväcker döda. Han är väl skapad och förfärdig uppmerksamhet. Hans ansikte är sådant att de som betrakta honom kunna få väl älska som hata honom. Hans hår har en blond, ren färg, är tätt åtsittande ända till öronen, och från öronen till axlarna faller det i vågiga, gläsa lockar; en bena stljer håret midt på hufvudet och hvardera hälften är struken åt sidan, såsom modet är i Nazareta.

Hans panna är ren och klar, utan rynkor eller fläckar; hans släta ansikte förföras af en lätt rodnad; näsan är väl formad; det fulliga slagget är af samma färg som håret, gansta ljukt och slufvet i midten.

I hans blid stönjes klohet och öppenhet; hans ögon äro blåa med olita ljusfläckningar. Han är förfärdig när han förmanar; i samtal är han älskvärd; hans iakttagelser äro lifliga, ehuru han alltid förblir lugn.

Inten han sett honom stratta men ofta har man sett honom falla tårar. Han är väl värd, bär sin kropp högreft; hans armar och händer äro så stöna att man har nöje af att betrakta dem. Hans stämma är djup. Han talar foga. Han är blygsam. Han är med ett ord så vacker som en man kan vara. Han kallas Jesus, Marias son.

Originell hämb.

Det är nu mer än trettio år sedan den österrikiska furst Montleart gifte sig med sin hysters guvernant, en ung borgerlig dam. Ättenskapet väkte då stort uppleende, fursten förvisades från hofvet och hela hans släkt drog sig tillbaka från honom, som vägat gifva sig med en borgerlig flicka. Ättenskapet blef dock trots alla ränker och intriger utomordentligt lyckligt, och paret lefde i många år belåtet och glad på familjegodset i närheten af Wien.

Efter några och tjugu års barnldst ättenskap afled fursten år 1887, och enkan furstinna Wilhelmine Montleart, som tog sig hans död mycket nära, drog sig nu fullkomligt tillbaka från världen. Med sin mans släktingar hade hon aldrig umgåtts, själf hade hon inga männer eller släktingar, och under de ätta år, som förflöto efter mannens död, såg hon aldrig någon hos sig.

Så afled hon härom dagen, och nu störtade sig arfwingarne som glupande wargar öfver byten.

Men hade de drömt om att konuna i besittning af guld och gröna skogar, misfärdnabade de sig grymt, ty för stiftsättens folk misfäde sig en syn, hvar till de aldrig i lifvet sett maken.

I väggen till ett af rummen fann man inmurad en ärnklåda, som innehöll cirka 1/2 miljon gulden i sedlar. Men alla dessa sedlar woro för länge sedan ur kurs; det var penningar som staten redan på 70-talet indragit och som alltid nu woro fullkomligt värdelösa. Jämte dessa penningar fann man för mer än 1/2 miljon värdepapper, borgensbewis, obligationer, pantsedlar o. s. w. — men icke heller de woro värda ett enda öre; de hade för länge sedan förfallit till betalning, men icke presenterats och därför blifvit af domstolen annullerade.

Först trodde man, att det hela var följden af det afidna furstparets oförstånd och tillgittighet, men nu wifår det sig, att det är en väl uttänkt hämb mot dem, som icke wille erkänna henne, den borgerliga kvinnan, som furstens hustru. Under furstens lifstid hade man förvandlat alla värdepapper till reda penningar eller placerat dem i halft värdelösa papper; gård och gods hade man intednat öfver storfstenarne, och för en del af summan hade paret köpt sig en lifränta, hvars aflästning var så stor, att den tillförsäkrade dem båda ett utmärkt lifstidsunderhåll. Det återstående af kapitalet hade man så gifwit till spillo genom att helt lugnt inmura det i väggen. Till och med midlemanget hade man pantsatt.

Allt hvad arfwingarne få är ett ofantligt antal läbor och koffertar, fyllda med de märkligaste saker och det försträffligaste skräp. Smär gång en kringvandrande krämare wifade sig på gården, hade den godhjärtade furstinna köpt hela hans lager, dels för att gifwa mannen en smula förfärd, dels för att dock, såsom hon sade till sin gamle tjänare, efterlämna litet till de låra arfwingarna. Sina kontanta pen-

ningar, inemot 500,000 gulden, har hon i lefwande lifwet delat mellan sin tjänare och sin gamla wiga. Arfwingarne få, med undantag af sträpet, icke en penni.

Och det är precis hvad de förtjänat!

Literatur

Bbl. tillsänd:

— Suomen terweydenhoito-
lehti, n:o 7 har utkommit.

— Swea, nr 28 har anlänt till Borgå.

Om hvarannat.

— En welociped som gåfwa har Nykarleby förfämling gifmit sin t. f. kyrkoherde, B. Ederberg. — Wbl.

— Sjöormens lifsta uppenbarelse torde, att dömma efter en Chicagotidnings uppgift, vara den försträffligaste wi hittills hört omnämas. William Dable, tillhörande Rogers Parts polistår, som nyligen inspringande på stationen, blef och mällde af räddelse och fasa. Han hade sprungit hela vägen från sjön och icke en enda gång sett sig tillbaka. Han blef sittande en hel timme, förrän han kom sig så pås från sin försträffelse, att han kunde gifwa en sammanhängande redogörelse för sin flykt från den wiesja döden. Han satt i sin båt omkring 200 alnar från land och flitade abborrar, då han med ens kinner en wälkom rykning i reffen, och i den tanken att det war en stor gädda eller liknande började han försöka att hala upp. En sekund därefter piffades wattenytan till stum kring båten af 50 fötter på ett förfärdigt odjur till ijdorm. Örmens låft glömmar han aldrig så länge han lefwer. Den innehöll två rader tånber, större än tånberna på en hars, och ögonen steno i hans hufvud så stora som lanternorna på en elektrisk spårwagn. William Dable är halt, men de som sågo honom, sen han rott båten i land, försäkra; att han kunde sprungit i klapp med den lifligaste talf i förenta staterna.

— Medan toddywattuet värmdes. Till en hemmansägare i Wagtorp i Halland kom en dag på wägen en elegant welocipedryttare, som efter en stunds samtal till sonen på stället afstirade sin welociped för 110 fr, hwaraf 50 fr. erlades genast och återboden skulle anstå till hösten. Här om dagen infann sig emellertid welocipedryttaren ängo och fodrade sina pennningar. Den egentlige köparen war inte heama, men fadren utlemnade beloppet, sedan det emellertid reducerats till 50 fr. Köpstäl skulle dridas, men som konjakt fattades och främlingen ännu en gång wille pröfwa sin gamla welociped, erhöjd han sig att på welociped.n åta till Fågelsång och köpa konjak, däreft man wille låna honom en släfa och laga toddywatten. Toddywattuet påfästes och welocipedisten reste med slafan under armen — men kom aldrig tillbaka. Welocipedmannen, som förut lär utöfwat liknande geschäft i norra Halland, är nu efterlyst, berättar Sydhaland.

— Öfwersteföjtnant — folk-skollärare. För kort tid sedan inträffade, skrifwer tidningen Östra Westmanland, att lärarinnan wid en af Ö. Örneho församlings folkskolor blef så sjuk, att hon endast med yttersta ansträngning kunde fullgöra sin dagliga underwiseringsfölydighet. Så snart underättelsen härom kommit till en i skolans grannskap belägen herrgård, där tillfälligtvis en öfwersteföjtnant som gått uppehöll sig, erhöjd sig denne att låsa två timmar dagligen i skolan och därigenom lindra lärarinnans under omnämnda förhållanden ansträngande arbete. Att den lifa lärkonna som ofärsmodade hjälpen både med glädje och tacksamhet emotogs, kan man lätt förstå. Så lunda satt öfwersteföjtnanten i skolan och pluggade geografi, historia, innanläsning m. m. i skolbarnen två timmar dagligen tills lärarinnan blifwit så påse återställd, att hon utan olägenhet kunde beskrifa sin tjänstgöring själf.

— Såsom ett medel att förhindra oxbrömsen att lägga sina ägg på creaturens ryggrad, där dessa förpupa sig och kwarstanna i 8 a 10 månader, bör man använda till påfirskning under de warma sommarbarnen, då äggläggningen förfiggår, en lösning af bjövelsträd eller hjorthornsolja.

Hur smärtsamt det än är
att känna sig beswärad af liktornar, så finnes dock en god tröst i medvetandet, att man i Tekniska Fabriken Röda Korsets i Helsingfors Liktorsutrotare (Col-lodin) och „Liktorsringar i klocka“, hvilka till ett pris af nk 1:50 na köpas hos rade diverse-handlande i Finland har ett par osvikliga medel mot den samma, hvilka ingen, som plågas af liktornar, bör underlåta att försöka. Äfven fabriken öfriga välkända artiklar, såsom Maltos-Cannabis, Cacao, Nubian skosvärta, Brösthonung, Aseptin extrakt, Mentolinpulver m. m. tillhandahållas hos de flesta handlande och

I Borgå hos G. L. Söderström, Hagert & Johansson och Borgå Apotek.

Tekniska Fabriken Röda Korset, Helsingfors.

Till salu.

En i godt skick stående segelbåt säljes billigt närmare med
J. E. Eckeltn.
Murar Hellstens gård.

Största urval af nu inkomna dyrbara guld och silfver fickur för damer och herrar prisbelönta vid världsutställningen i Paris med medaljer samt simplare ur till ytterst billiga priser hos
A. W. Löf.

Nu inkomna:
Bomulls Sportskjortor
till billiga priser
hos **G. L. Söderström.**

Gård till salu.
Skomakarenskan Dorotea Matilda Lindströms sterbhus tillhöriga gård å Prästgårdsbacken, bestående af boningsbyggnad, innehållande stuga tre kamrar och kök, samt särskilda uthusbyggnader, försäljes på vilkor, hvarom närmare underrättelse erhålles hos undertecknad.
Borgå den 12 juli 1895.
K. E. Björkstén.
(B. N. T. 2 g. 12 r.)

Gummi Regnkappor
i **G. L. Söderströms** garnhandel.
Kaffe { Mocca
Portorico
Laguayra
Domingo
Santos
Nicaragua
Rio } **Kaffe**
hos **G. L. Söderström.**

I tjänst åstundas

En flicka
antages nu genast till
Mejerielew
å **Grefvas Mejeri**
i Askola.

Utbjudes hyra.

Nu genast eller från 1:a septem-
uthyres en lokal om 3 rum, sal
varm tambur och kök jämte nödiga uthus; närmare med
J. Grönholm.
Nya berggatan nr 57.

Diverse.
Wilho Lauréns
Sakförarkontor
i Åbo,
Köpmansgatan nr 6. — Telef. 399.
(Grundadt år 1889)

utför **juridiska uppdrag** vid ämbetsvärken i Åbo emot billigt arwode.
Taxa sändes på begäran franco.

Husmödrar & Husbönder

som från 1:sta November önska erhålla ordentliga tjänarinnor och tjänare behagade i god tid därom göra anmälan å

Gustaf Gröndahls
affärsbyrå, och

Tjänarinnor & Tjänare

som från 1:sta November önska erhålla goda platser behagade äfven i tid anmäla sig å

Gustaf Gröndahls
affärsbyrå, Borgå.

Försäkringsbolaget

Rossija

i **St Petersburg**

meddelar Brandförsäkringar å all slags egendom, Lifförsäkringar, Kapitalförsäkringar och Olycksfallförsäkringar på förmanliga vilkor genom
Gustaf Gröndahl.

ÅRSFEST

firar

Frivilliga Brandkåren

i Borgå

i stadsparken

Söndagen den 28 juli 1895.

Närmare framdeles.

Festbestyrelsen.

(B. N. T. 1 g. 15 r.)

Jfall

vädret är vackert anställer „Borgå Nykterhetsvänner“ utfärd till Emsalö söndagen den 21 juli med ångslupen Wega, som afgår från staden kl. 11 f. m. och återvänder på aftonen. Foredrag kl. 5 e. m. Äfven utom föreningen stående personer äro välkomna. Biljetter a 50 p. tur och retur erhållas å Arbetarföreningens lokal samt hos vaktmästar Rosenström.
Bestyrelsen.

Brandförsäkringsaktiebolaget
POHJOLA
emottager försäkringar på förmånligaste vilkor genom **Werner Söderström,** Borgå.
Kl. 1/10—2 samt 4—1/2.

10 Thalers

Premie-Obligationer

säljas till utlottning den 1 augusti pr kontant och på afbetalning med Fmk 5 i månaden samt *promesser* å Fmk 3. Vinster från 10,000 Thaler (Fmk 37,000) till 40 Thaler (ungefär Fmk 150). Förfrågningar besvaras pr omgående.
Obs! Så snart en afbetalning är gjord deltagar köparen i utlottningen och disponerar ensam öfver utfallande vinst.

Gustaf Gröndahls
affärsbyrå i Borgå.

Svenska Teater

Premie Obligationer
garanterade af Stockholms stad säljas per kontant och på afbetalningar genom
Gustaf Gröndahl.

Förloradt

Bortsprungen

I torsdags bortsprang en kviga mörkröd till färgen från Gullins villa. Tillvaratagaren bedes godhetsfullt lämna upplysningar till polisvaktkontoret.

Borgå 1895.

Werner Söderströms tryckeri.